కవ్వింత కథలు

-వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ

(ముందుగా ఓ మాట)

అందమైన ఆలోచనలన్నీ సాహితీ వినీలాకాశంలో తారల వలె ప్రభవిస్తూనే ఉంటాయి. ఒకటి పద్యం, ఇంకొకటి కథ, ఒకటి నాటకం, ఇంకొకటి నవల, ఒకటి వ్యాసం, ఇంకొకటి కవిత, మరొకటి కావ్యం.. ఇలా మనసును చంద్రుడిగా మలచినప్పుడు చుట్టూతా మెరిసేవన్నీ ఆలోచనల నక్షత్రాలే. కాకపోతే ఈ 'తారాశశాంకం' అందరినీ ఒకలాగే అలరిస్తుంది అనుకోవటం సరికాదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో నక్షత్రం సరిపోయినట్లు ఒక్కొక్కరి మనస్తత్వం ప్రకారం ఒక్కో సాహితీ ప్రక్రియ ఆనందాన్ని అందించటం సహజం.

ఆలోచనల అంతరంగం ఒక తరంగంలా సాగి శబ్దాలను తాకి పదజాలంలోకి అల్లుకుని ఒక రంగవల్లిలా రంగరించుకున్న వేళ కవిత్వం అనేది పద్యంలా కనిపించవచ్చు, కవితలా అనిపించవచ్చు.. కథలా కూడా దర్శనమివ్వవచ్చు.

అవధాన ప్రక్రియలో సమస్యాపూరణంలాగా, దృశ్యకావ్యం లేదా నాటక ప్రక్రియలో గర్భాన్ని ఆవిష్కరించే విధంగా కవితకు కథ వ్రయటం అనేది తెలుగు సాహిత్యంలో ఒక వినూత్నమైన ప్రయోగం! 'కవిత' అనే పేరుగల అమ్మాయి రచయితకు తన కవిత ద్వారా పరిచయం అవుతుంది. అమ్మాయి అందిస్తున్న కవితలకు రచయిత కథలను సృజించి ఆమెకు మెయిల్ చేస్తూ అంటాడు. అలా పరిచయం పెరుగుతూ ఉంటుంది. కవిత తన కవితలో పలు అంశాలను స్పృశిస్తూ అంటుంది. ఇవి ఎక్కువగా స్త్రీ పురుష సంబంధాలు, బంధాలు, అనుబంధాలు, రాగద్వేషాలు, సౌందర్యారాధన, తప్పించుకోలేని జీవిత సత్యాలు.. కానీ ఎన్నో విషయాలు రసవత్తరంగా సాగిపోతూ ఉంటాయి.

కవిత రచయితను సవాలు చేస్తోందా లేక పరీక్షిస్తోందా లేక తన స్థాయిలో జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకుంటోందా అనే ఆలోచనలు కలుగుతాయి. ఇటు ప్రక్క రచయిత తన కథలలో అందించిన కవితలోని ప్రాణాన్ని పైకి చూపుతూనే సరికొత్త పరిస్థితులను ఎత్తి చూపటం కూడా జరుగుతూ ఉంటుంది.

కవితలోని వృత్తం, కథలోని ఇతివృత్తం కొన్ని సందర్భాలలో మమేకం కావటం, కొన్ని సందర్భాలలో సమానాంతరంగా సాగటం జరుగుతాయి. కవిత కోసం కథ వ్రాయటం అనేది కత్తిమీద సాములాంటిది. సామాజికపరమైన సంఘటనలను సృష్టించాలా లేక సహజంగా ఉన్నవాటిని మాలికలా అల్లి 'కవిత'ను ముగ్గులోకి దింపాలా అనేది విషయాన్ని ఆధారం చేసుకుని రచయిత ఎంచుకోవలసిన మార్గం.

కవిత పరిచయమవటం, కథ వ్రాయమనటం వంటివి 'కథాకౌముది' ద్వారా జూన్ 20౧౬ http://www.koumudi.net/Monthly/20-6/june/june_20-6_kadhakoumudi_5.pdf సంచికలో 'వీలునామా' అనే కథలో మీరు చూడవచ్చు.

కవితకు కథ అనే ప్రక్రియలోని కవ్వింత వింతగానే మిగిలిపోతుందా, ఇద్దరికీ ఈ రసవత్తర స్థాయిలో అనుబంధం ఏర్పడుతుందా అనేది చివరి వరకు కవ్విస్తూనే ఉంటుంది.

వేదాంతం వేంకట సత్యవతి యిస్తున్న కవితలకు కథలను వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ అందిస్తున్నారు.

****

నిలువుటద్దం

కవిత వాళ్ల ఇంటికి పెళ్లి చూపులకని వెళ్లాల్సివస్తుందని ఎన్నడూ అనుకోలేదు. రోజూ కలుసుకునే అమ్మాయిని ఇలా ఒక సందర్భం అనే అంచుతో రెండు కుటుంబాలు కలవాలనే అల్లికతో ఓ ప్రత్యేకమైన చీరె సింగారించుకుని వచ్చినప్పుడు ఎలా చూడాలో అర్థం కాలేదు.

కవిత ఇప్పుడు ఓ కథగా మారిపోయిందనీ, కథ కవిత్వాన్ని తప్ప దేనినీ కోరుకోవటం లేదనీ మా ఇంట్లోనూ తెలియదు, వాళ్ల ఇంట్లోనూ తెలియదు.

'ఇలా ఇటునుండీ రావచ్చు, అలా అటునుండీ రావచ్చు మా ఇంటికి హ హ' అన్నాడు కవిత తండ్రి. కాకపోతే బూజు దులిపే కర్ర అలా హాల్లోనే ఎందుకుంచారో నాకు బోధపడలేదు. బహుశః బూజు దులిపిన తరువాత అక్కడే మరచిపోయినట్లున్నారు.

'అది వాస్తుకోసం అలా ఉంచేసిన ప్రత్యేకమైన కర్ర హ హ' అన్నాడు.

'ఇల్లు బాగుంది', మా వాళ్లు జనగణమన ముక్తకంఠంతో పాడినట్లు చక్కగా చెప్పారు.

'హ హ'

కవిత లోపలినుంచి వచ్చింది. ఆమె తల్లి ప్రక్కగా నిలబడి నన్ను చూడకూడదన్నట్లు అందరినీ చూసేసి చిన్నగా తలవంచుకుంది. ఎక్కడో పన్నీరు చల్లితే ఓ రెండు చుక్కలు ఇటు గాలికి పయనించి మీద వాలాయా అనిపించింది.

'మా అమ్మాయి కవిత హ హ. రామ్మా, కూర్చో'

'వీడు మా వాడు. పిచ్చి వ్రాతలు వ్రాస్తూ ఉంటాడు' నాన్న పలికారు.

'హ హ'

'ఏమ్మా? మీ నాన్నగారు నువ్వు కవితలు వ్రాస్తావని చెప్పారు. ఏదీ ఓ చక్కని కవిత చెబితే వినాలనుంది'

ఎక్కడినుండో కవిత చెల్లెలు ప్రత్యక్షమైంది. ఈమె మెరుపయితే ఆమె ఉరుములా ఉంది. కవిత కూర్చున్న సోఫా వెనకే వచ్చి చేతులు కట్టుకుంది.

'మా అక్కయ్య కవిత చెబితే మరి సార్ కవితకి తగ్గ కథ చెప్పగలరా?'

'ఇవి పెళ్లిచూపులు' అన్నాను.

'హ హ'

'కథలు చెబితే బాగుండదు.'

'కవితలు చెప్పవచ్చా?'

'హ హ'

'రియాలిటీ షో కదా ఇది?'

'అదంతా కుదరదు. చెప్పు అక్కా!'

రెండు కుటుంబాల మధ్యా ఈ మధ్యనే ఓ మధ్యవర్తి తయారయ్యాడు.

'కవితను చూడటానికి కాదు, వినటానికి వచ్చినట్లుంది' అన్నాడు.

'హ హ'

'కవిత వినకపోతే ఏదీ చూసినట్లుండదు' అన్నాను.

మొదటిసారి కవిత నన్ను ఓ చూపు చూసింది.

'కవితకీ, కథకీ పెళ్లిచూపులెలాగో నాకు తెలియటంలేదు హ హ' అన్నాడాయన.

'అమ్మాయి పాట పాడితే బాగుంటుంది' అన్నాడు మధ్యవర్తి.

'అబ్బాయి కవితే కోరాడు' పట్టు పట్టారు ఇక్కడి వాళ్లు.

'కానీ చివరకు కథ చెప్పాలి' కవిత చెల్లెలు చెప్పింది.

ఈ మరదలు పిల్ల బలే ముద్దుగా ఉంది. దగ్గరకి పిలిచి తల నిమిరాను. 'నీ అక్కయ్య కవిత చెప్పగానే నీ చెలిలో కథ చెబుతాను' అన్నాను.

'కుదరదు. అందరూ వినాలి'

'అలాగే. ముందు కవిత ఏదీ?'

కవిత గొంతు సవరించింది. అందరం అటు చూసాం.

'ఇది సమాగమం..'

'కవిత టైటిల్ అనుకోమా హ హ' అడిగాడు వాళ్ల నాన్న.

'అవునా
  సమాగమం
    నీ దర్శనం'

'వావా'

'శభాష్'

'చాలా బాగుంది'

'నీ దర్శనం
ఎప్పుడూ హర్షాతిరేకమే
నా ముందర నేనే నిలుచున్నట్లు
కుడి ఎడమైతేనేం
చెదరని చిరునవ్వు నీదైనది ఆహ్వానిస్తుంది
గడచిన ఏండ్లలో మనం చాలా దగ్గరైపోయినట్లు
దూరం కొలవటానికి మాత్రమే వున్నట్లు
కలల్లో సంగమాలు, సమావేశాలు నిజాలైనట్లు
ఇలా ఎన్నో...

'ఇలా ఎన్నో...?

'ఇలా ఎన్నో...
నీ చిరునవ్వుకి ప్రతిచర్యలు నాలో

మొత్తం మీద
నీ ముందు నిలబడితే
నిలువుటద్దం ముందు నిలబడినట్లే అనిపిస్తుంది!'

అందరూ చిన్నగా చప్పట్లు కొట్టి నావైపు చూసారు.

అనుభూతి చిత్రంగా ఉంది. పెళ్లిచూపుల తంతేనా ఇది? కాలప్రవాహాన్ని అరచెంబులో అరనిముషంలా మార్చి అహర్నిశలు ఊహలోనే పట్టువదలని ఆలోచనతో ప్రాణవాయువును పీలుస్తున్న చిరు రసహృదయాన్ని సరి చేసుకుని ఒక్కసారి కిటికీ అవతలకి చూసాను.

'బాలు మీ కోర్టులో ఉంది. హ హ'

ఈయన హడావుడి చూస్తుంటే నా తలమీద తలంబ్రాలు ఈయనే పోసేటట్లున్నాడు. రెండు స్వరాలు పలికి బాలమురళీగారు మృదంగ విద్వాన్‌ను చూసి ఓ నవ్వు నవ్వినట్లు మధ్యవర్తిని చూసి ఎందుకో నవ్వాను. అయిన ఏ భావమూ వ్యక్తపరచలేదు. ఏ మధ్యవర్తికైనా సహజంగా ఉండవలసిన ధర్మం అది.

'ఈ రోజు అసలు ఉదయం నుంచీ ఏమిటో అస్సలు బాలేదు' అన్నాను చిన్నపిల్ల ఊరుకోలేదు.

'అదేం కుదరదు. చెప్పకపోతే ఓడిపోయినట్లే' చెయ్యి అడ్డుపెట్టాను.

'నేను కథ చెప్పటం మొదలు పెట్టేసాను. అది కథలో భాగమే!'

'ఓహో...చెప్పండి!'

'అనగా అనగా అనగా..'

'నాకు పిచ్చిపిచ్చిగా ఉంటోంది డాక్టర్'

'ఎందుకలాగ?'

'నేను అడక్కుండా ప్రతిరాత్రి ఇన్ని కలలు ఎందుకొస్తాయో తెలియటంలేదు'

'అంటే చక్కగా నిద్రపోతున్నారన్నమాట. ఇంకేంటి సమస్య?'

'అయ్యా, ఇది నిద్రలాగానే లేదు. దైనందిన జీవితంలో ఎంతమందితో మాట్లాడుతున్నానో, అందరూ తిరిగి నిద్రలో కలల్లోకి వచ్చి మరల మాట్లాడుతున్నారు. ఇది నిద్ర ఎందుకవుతుంది?'

వారి గురించి ఆలోచిస్తే వాళ్లు అలాగే కలల్లోకి వచ్చేస్తారు. ఆలోచించండి'

ఒక్కోసారి డాక్టర్లు లాయర్లలాగా మాట్లాడుతూ ఉంటారు.

'సార్, నేను ఎవరిగురించీ ఆలోచించను.'

'ఆఫీసులో బాగా శ్రమకు, ఒత్తిడికీ గురవుతున్నట్లున్నారు'

'ఆఫీసులో చాలా హాయిగా ఉంటుంది'

'ఇంట్లో సమస్యలున్నాయా?'

'ఒంటరివాడికి సమస్య ఏముంటుంది?'

డాక్టర్ గట్టిగా గాలి పీల్చి కళ్లు మూసుకున్నాడు. ఈ కలలు అతనికి ఎందుకు రావని ఆలోచిస్తున్నట్లున్నాడు. యోగిలా కళ్లు తెరిచాడు.

'అదే సమస్య..' పరమ గురువులా సెలవిచ్చాడు '...అదీ సంగతి. ఒంటరితనం బాధిస్తోంది. పెళ్లి చేసేసుకోండి'

లేచి నిలబడ్డాను.

'సార్. మరో రోజు దర్శనం చేసుకుంటాను. ఇలా ఇస్త్రీ చేసేవాడు, కూరగాయలు అమ్మేవాడు, మంచం మీద కూర్చునే భోజనం చేసే పక్కింటాయన, ఇలా వీళ్లందరూ కలలో కొచ్చే బదులు, ఓ చక్కని ఆడపిల్ల రావచ్చుకదా?'

'మీరు రోజూ చూసే వారు కలల్లోకి వస్తున్నారు. చక్కని అమ్మాయిని చూడండి. వస్తుందేమో కలలోకి!'

ఆఫీసులో ఆఫీసరు గదిలోకి వెళ్లాను. ఆయన్ని చూడగానే విచిత్రమైన కల గుర్తుకొచ్చింది. ఫైలు ముందుకు తోసి నవ్వాను. ఆయన చిరాకుగా మొహం పెట్టాడు.

'చెప్పూ, నిన్న రాత్రి ఎలా కనిపించాను కలలో?'

'వద్దండి. నేను కావాలని అలా కలలు కనటం లేదు'

'అని నేనూ అనను. ఎందుకో వినాలనుంది. చెప్పు'

'ఏమీ అనుకోకండి సార్'

'ఏం లేదు సార్. మీరు కట్ బనియన్‌లో ఈ టేబుల్ మీద నిలబడి వ్యాయామం చేస్తున్నట్లు కనిపించారు'

ఆయన ఫైల్ మూసేసాడు.

'నిజమే చెబుతున్నావా? అనవసరమైన కల్పనలు చేస్తున్నావా?' నేను లేచాను.

'గంట.. కరెక్ట్‌గా గంట తరువాత పిలుస్తాను'

ఇవతలకి వచ్చి నా టేబుల్ దగ్గిర కూర్చున్నాను. ఆయన గదిలోకి వెళ్లి ఏదో మాట్లాడి ఇవతలకి వచ్చిన మేడమ్ నన్ను అదోలా చూసుకుంటూ వెళ్లింది. ఎందుకో ఆగి నా దగ్గరకొచ్చింది.

'నేనూ వచ్చానా?' అడిగింది.

'ఎక్కడికి?'

'ఎక్కడికేంటి? నీ కలలోకి'

'అందరూ వస్తారు'

'చెప్పు. నేనెలా కనిపించాను?'

'క్రికెట్ బాల్ పట్టుకుని బౌలింగ్ చేయబోయి అంపైర్ కాలు తగిలి క్రింద పడిపోయారు మేడమ్!'

టీ తెచ్చిపెడుతున్న వాడు విరగబడి నవ్వాడు. ఆవిడ మూతి విరిచి వెళ్లిపోయింది.

మిత్రుడు సుందరం టీ తీసుకుని వచ్చి దగ్గరగా కూర్చున్నాడు.

'రోజు రోజుకీ నీ సమస్య పెద్దదవుతోంది...' చెప్పాడు '...ఏదైనా పరిష్కారం ఆలోచించావా?'

'ఏమో అర్థం కావటంలేదు. నేను పెద్ద పుస్తకాల పురుగునూ కాను. ఇలా అందరూ పాత్రలై కూర్చుంటున్నారెందుకు?'

సుందరం టీ కప్పు టేబుల్ మీద పెట్టాడు.

'ఇది ఆసక్తికరంగా ఉంది. పాత్రలైపోయారు అన్నమాట మీద ఆలోచించాలి. కలలో పాత్రగా మారిన ప్రతి వ్యక్తిని ఎంచుకుని ఏదైనా మంచి ఆలోచనతో కథ వ్రాస్తూ పోతే? ఆలోచించు...'

ఇక్కడో మర్మం తోచింది. కేవలం కలలలో జీవించేవారిని పిచ్చివారంటారు. కలలలోని కలకలానికి కలంలోకి చేర్చి కలంకారీ చేసేవాడిని కళాకారుడనేస్తారు... నిజానికి అందరూ వెర్రివాళ్లే!

ఈ మధ్యనే కొంటెగా మాట్లాడే ఓ అమ్మాయి ఆఫీసులో చేరింది. ఇది విని కంప్యూటర్‌ను వదిలి ఇటు తిరిగింది.

'సుందరం..' మెల్లగా చెప్పింది '....ఈయన ఇప్పుడు కథలు చెప్పటం లేదంటావా? కలలమీదికి తోసేస్తున్నాడు, నా కలలో మొన్న ఎలా కనిపించాడో చెప్పమంటావా?'

కాలం కలలా కదిలిపోయింది. ఈ కలల గురించి చెప్పటం మానేసాను. నన్ను అందరూ పిచ్చివాడిని చూసినట్లు చూస్తున్నారు. అందరూ ఎవరి దారిన వాళ్లు వెళ్లిపోయారు. ఆలోచనలు ఫైళ్లల్లో దాక్కున్నట్లు పుస్తకాలలోకీ, డైరీలలోకీ వెళ్లిపోయి దాక్కుని కదిలావంటే చంపేస్తామన్నట్లు భటులలా నిలబడి ఉన్నాయి.

ఓ అమ్మాయి తలుపు సందులోని సూర్యరశ్మితోపాటు లోపలికి వచ్చింది. ఎవరో అర్థం కావటంలేదు. చేతిలో మైకు ఉంది.

'ఇంత గొప్ప రచయిత అయి ఉండి మీరు నలుగురిలోకీ ఎందుకురారు?'

'నేను రచయితను కాను. కానీ గొప్పవాడిని! ఎన్నో కలలను కన్న కన్నతండ్రిని. ఆ కలల తాలూకు నిజాలని వాటి ప్రక్కన పెట్టి కాగితాలు నింపాను. అవన్నీ కలలో, నిజాలో, కథలో మీరు నిర్ణయించుకోవాలి'

'మీకెవరూలేరా?'

'ఉన్నారు. స్వప్నాలలా కరిగిపోయరు'

'మీరు మీ జీవితంతో సంతుష్టులా?'

'అన్ని జీవితాలకీ ఓ మూల్యం ఉంటుంది. అన్ని కోణాలనూ చూడగలిగిన వాడు చివరకు మూలాధారంలా ఓ మూలకి వెళ్లి మూలుగుతూ ఉంటాడు. నేనూ అదే చేస్తున్నాను. ఇదే ఎంతో తృప్తిగా ఉంది!'

'ఏ విధంగా సార్?'

'నా కలలనన్నింటినీ కాగితాలలో బంధించేసాను. నాకు నేను వైద్యం చేసుకున్నాను.'

'ఓ. ఇలా చేయాలని మీకు ఎందుకనిపించింది?'

ఆమెకు చుట్టూతా చూపించాను.

'ఈ గదిలో ముందర ఏమీలేవు అన్నీ అద్దాలే, అబద్ధాలే. నిజాలని చూపించి నిలదీసే ప్రతిబింబాలే. అన్నిటిలో నేనే..'

విరగబడి నవ్వాను. స్టేజ్ క్రింద హాల్లో అందరూ చప్పట్లు కొడుతున్నారు. ఆ శబ్దంలోంచి నిద్రలేచి నిజాయితీగా కళ్లు తెరచి చుట్టూతా చూసాను..

ఈ ఇంట్లోకి అర్థమాత్రంగా ఉన్న కథలా ప్రవేశించి నిలువుటద్దాన్ని కవితలా పొంది నన్ను నేను పూర్తిచేసుకున్నాను.

ఓ కథ వ్రాసాను.

కవిత అందరినీ చూసి చిన్నగా చప్పట్లు కొట్టటంతో అందరూ చప్పట్లు కొట్టారు.

'నాకో కల రావచ్చు..' కవిత చెల్లెలు చెప్పింది '...ఇప్పుడు రాబోయే కలల గురించి చెప్పవచ్చన్నమాట'

'చెప్పుతల్లీ'

'ఎవరూ ఏమీ అనుకోకూడదు'

'నో ప్రాబ్లమ్'

'మరీ.. పెళ్లికొడుకు గంపలో కూర్చుని వస్తున్నట్లు కలగంటానేమో!'

(కవిత అందించిన వారు వేదాంతం వేంకట సత్యవతి)

Post your comments

(వచ్చేనెల మరో కవితకి మరో కథ - కవ్వింత కథ!)